

точності розмірів відливки, рівню шорсткості, густини речовини відливки, характеристики регламентованого вмісту перліту в металевій основі відливки, контролю за наявністю водню в сплавах а також кількості відливок в річному замовленні. Враховуючи специфіку ливарного виробництва ТОВ «Мотордеталь - Конотоп» значення кваліметричного показника якості представлено у вигляді математичної моделі, яка залежить від: показника складності відливки, показника маси відливки, показника густини матеріалу та показника технологічних особливостей відливки.

У зв'язку з тим, що показники густини матеріалу і технологічних особливостей відливки не чинять істотного впливу на величину кваліметричного показника, необхідно, перш за все, розрахувати показники складності і маси відливки, а також визначити форму залежності собівартості відливки від цих параметрів і побудувати відповідні математичні моделі процесу.

При розгляді залежності собівартості відливки від показника складності, яку представлено у вигляді математичної моделі, була побудована S – подібна крива і встановлено, що ступінь збіжності фактичних і теоретичних даних, склав 0,997 – це дозволило стверджувати, що математична модель є адекватною.

На основі проведених досліджень можемо зробити висновки:

1. В ході роботи на основі аналізу було встановлено, що якість продукції заготівельного виробництва характеризується великою кількістю різнопланових критеріїв та запропонована формула для визначення кваліметричного показника якості відливок

2. Визначені групи факторів, від яких залежить кваліметричний показник якості відливки.

3. Розроблена математична модель залежності собівартості відливки від її якості та перевірена її адекватність.

Отримані моделі можуть використовуватися для прогнозування величини собівартості відливок залежно від її якості.

АГРАРНІ ВІДНОСИНИ В УКРАЇНІ В ДОТРАНСФОРМАЦІЙНИЙ ПЕРІОД

Викладач Самусь Г.І., КІ СумДУ

Розвиток суспільства в усі часи був пов'язаний із землею, яка і тепер залишається основним засобом для існування людства і джерелом суспільного багатства.

Найперші кроки у земельних відносинах та землеустрої були зроблені людством ще в первісному суспільстві, коли племенами встановлювалися межі мисливських територій. Відправним пунктом реформування земельних відносин у новому руслі слід вважати 4 березня 1906 року, коли було видано Указ про організацію землеустрою й утворення Комітету по землевпорядних справах, а також губернських і повітових землевпорядних комісій. У цей же період розпочалася відома реформа Столипіна, яка повертала селянство на шлях фермерського господарювання. Столипінська реформа не була проведена до кінця через першу світову війну та Жовтневу революцію 1917 року, тому в країні залишилась значна кількість малоземельних селянських дворів, що негативно впливали на економічний розвиток держави.

Одним із перших декретів радянської влади був Декрет про землю, який скасував приватну власність на землю, провів її націоналізацію з повною конфіскацією "нетрудових" володарів — поміщиків, буржуазії, церкви. Землі селян залишилися в їхньому користуванні, але без права продажу і купівлі. Націоналізовані землі становили загальнонародний земельний фонд, і не підлягали розподілу. Основну частину цих земель було виділено в селянське користування. З 1 грудня 1922 року почав діяти Земельний кодекс РРФСР, який детально регулював трудове землекористування одноосібних селянських господарств і заохочував колективні форми господарства. Подальший крок у земельних відносинах в Україні було зроблено у грудні 1927 року проголошенням курсу на колективізацію сільського господарства. 15 грудня 1928 року був прийнятий Закон "Загальні начала землекористування і землеустрою". У ньому наголошувалося, що націоналізація земель, яка є основою всього радянського земельного ладу, забезпечує соціалістичну перебудову сільського господарства. Право виключної державної власності на землю визначалося за Союзом РСР.

Починаючи з 1929 року колективізація охопила в Україні: у 1933 році — 69,5 %, на кінець 1934 року — 88 %, а в середині 1935 року — 91 % селянських господарств.

У післявоєнний час зміст і обсяг землевпорядних робіт визначалися спеціальними постановами. Насамперед, треба було відновити межі землекористувань, порушені сівозміни й земельно-облікову документацію колгоспів, радгоспів та адміністративних районів.

Важливе значення для подальшого розвитку земельних відносин мало прийняття в 1968 році Основ земельного законодавства СРСР та союзних республік. Цей документ став основним

законодавчим актом щодо регулювання земельних відносин і проведення державного землепорядкування.

З метою розвитку і доповнення "Основ" в Україні у 1970 році був прийнятий Земельний кодекс. Проте він не вніс та й не міг внести за існуючого політичного режиму щось нове і важливе для земельних відносин в Україні, хоча життя настирливо вимагало врахування національно-територіальних особливостей внутрішньогосподарського використання, охорони та поліпшення земель. У 70—80-х роках розвиток земельного законодавства почав спрямовуватися у бік кооперування селян. Поступово колгоспне законодавство затіняє земельне.

Постанова Ради Міністрів СРСР від 10 червня 1977 року "Про порядок ведення державного земельного кадастру" сприяла розгортанню широкого фронту робіт із земельного кадастру, визначення продуктивної здатності земель різної якості, в результаті чого була створена єдина загальносоюзна методика з оцінки земель. Запроваджувалася державна реєстрація землеволодінь і землекористувань як складова земельного кадастру, який забезпечує вивчення правового і визначає господарський стан земель, бонітування ґрунтів та економічну оцінку земель

З 1966 по 1985 р.р. на розвиток сільського господарства по всьому комплексу робіт за рахунок коштів держави і колгоспів в Радянському Союзі було направлено 656,5 млрд. руб. капітальних вкладень. За вказаний час здійснено значний перерозподіл ресурсів на користь сільського господарства. Здійснювалась всебічна технічна реконструкція сільськогосподарського виробництва, його комплексна механізація, проводилась заміна застарілих основних фондів на сучасні і більш досконалі, які сприяли нарощуванню виробництва продукції рослинництва і тваринництва. Спостерігався фондосмний варіант розширеного відтворення в сільському господарстві.

Підйом сільського господарства тісно пов'язаний зі збільшенням виробництва і постачання колгоспам і радгоспам сільськогосподарських машин. Так з 1970 по 1986 р. постачання тракторів сільському господарству збільшилось в 1,1 раза, тракторних культиваторів в 1,6 р., тракторних сівалок в 1,9 р., прес-підборщиків в 6,5 разів, рядкових жаток в 2,6 р., зернозбиральних комбайнів в 1,4 рази.

У розв'язанні продовольчої проблеми значне місце відводилося підсобним господарствам несільськогосподарських підприємств і організацій. Подальшого розвитку набули садові й

городні кооперативи та товариства, що створювалися здебільшого на землях, які раніше не використовувалися.

З середини 80-х років почався новий етап відновлення оренди землі в Україні та земельних орендних відносин. Форми цих відносин були різноманітними: колективні, сімейні, індивідуальні. Становлення орендних форм використання землі незабаром одержало підтримку в законодавчому акті СРСР "Про кооперацію в СРСР", який був введений в дію з 1 липня 1988 року. В подальші роки напрацьовувалася законодавча база орендних відносин.

Оренда землі законодавчо визнавалася самостійним інститутом земельного законодавства як специфічна форма тимчасового користування землею на умовах, визначених угодою сторін.

Важливою віхою у земельних відносинах стала Декларація про державний суверенітет України від 16 липня 1990 року, яка проголосила, що земля є власністю українського народу.

ПОДАТКОВЕ НАВАНТАЖЕННЯ В ЕКОНОМІЦІ УКРАЇНИ ТА КРАЇН З РОЗВИНЕНОЮ ЕКОНОМІКОЮ

Викладач Циганенко О.В., студ. Харченко Г., КІ СумДУ

На сьогодні в Україні питання податкового навантаження є актуальним, тому що саме воно показує ефективність системи оподаткування країни. Звідси маємо рівень податкових надходжень, поповнення державних доходів і відповідно частку ВВП на душу населення.

Взагалі поняття «податкове навантаження» показує ефекти від впливу податків на економіку, як на окремі її сектори так і на економіку в цілому.

Необхідним є визначення ефективного показника податкового навантаження, оскільки завищений показник викликає пригнічення виробництва і зменшення надходження податків до бюджету країни, що часто може мати на увазі виникнення тіньової економіки. Найоптимальнішим цей показник є, якщо він передбачає вилучення частини доходів економічних суб'єктів, але так що ці вилучення не перешкоджають їхній ефективній роботі.

Рівень податкового навантаження в Україні отримує різноманітні оцінки, але майже одноставно підтримується висновок що він в Україні несприятливий, через надто обтяжливі податки реального сектора економіки.